

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Městský úřad Ústěk**,
sídlem Mírové náměstí 83, 411 45 Ústěk,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. **Určuje se**, že zásah žalovaného spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce, a to jeho jména, příjmení, data narození, fyzické a e-mailové adresy, obsažených v žalobcově žádosti o informace zveřejněné na webových stránkách města Ústěk www.mesto-ustek.cz dne 14. 6. 2016, **byl nezákonný**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 953,93 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě, ve znění její změny obsažené v replice ze dne 20. 2. 2018, se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal, aby soud určil, že *„zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách dostupných na URL <http://www.mesto-ustek.cz/>, a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště a e-mailové adresy v žádosti o informace žalobce ze dne 7. dubna 2016, byl nezákonný.“* Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že se dne 6. 12. 2017 od svého blízkého přítele dozvěděl, že na webových stránkách žalovaného lze vyhledat a stáhnout dokument PDF – žalobcovu žádost o informace, která obsahuje jeho jméno, příjmení, datum narození, fyzickou a e-mailovou adresu. Podotkl, že ke zveřejnění tohoto dokumentu došlo patrně již dne 14. 6. 2016. Žalobce připustil, že osobní údaje jsou v předmětném dokumentu začerněny, nicméně se nejedná o řádnou anonymizaci, neboť začernění lze v libovolném prohlížeči PDF dokumentů velmi snadno odstranit kliknutím na začernění pravým tlačítkem myši a následnou volbou „Delete“ („Odstranit“) v kontextovém menu. Dodal, že žalovaným zvolené začernění rovněž nevylučuje zkopírování textu a jeho následné vložení do libovolného textového editoru, v němž se začerněný text objeví jako text standardní, tedy čitelný. Žalovaným zvolený způsob anonymizace podle žalobce umožňuje vyhledávači Google začerněný text ukládat a indexovat, a proto se i začerněné údaje objevují ve výsledcích vyhledávání. Poznamenal, že důkazem o nedostatečné anonymizaci je i skutečnost, že v předmětném dokumentu lze žalobcovy údaje vyhledávat fulltextovým vyhledáváním.
3. Žalobce se domníval, že zveřejnění jeho údajů v předmětném dokumentu je závažným zásahem do jeho práva na soukromí a práva na ochranu osobních údajů. Zdůraznil, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) ani zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) neoprávňují povinný subjekt zveřejňovat osobní údaje žadatelů o informace. Žalobce trval na tom, že nedal souhlas se zveřejněním či zpřístupněním svých osobních údajů při podání žádosti o informace, žalovaný tudíž jeho údaje zveřejnil v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a v rozporu s čl. 2 odst. 2 a 3 Ústavy České republiky a s čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce žádný zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost správního uvážení ohledně zveřejnění údajů žalobce, takový postup je v rozporu s příslušnou metodikou Ministerstva vnitra. Žalobce vyjádřil obavu, že by jeho žádost mohla být vnímána jako nevhodná, obstrukční, zneužívající právo na informace, obtěžující či narušující pokojný stav, a zveřejnění údajů o něm by tak mohlo vést k útokům na žalobce ze strany veřejnosti. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 8 A 46/2017. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl úplnou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že odpovědi na jednotlivé žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejňuje v anonymizované podobě na svých webových stránkách. Připustil, že v případě žalobce byl omylem na web umístěn dokument PDF před úpravou ve skeneru, což umožnilo zakryté údaje následně odkrýt. Po doručení žaloby byl předmětný dokument odstraněn a byl zveřejněn dokument po zabělení a naskenování. Žalovaný trval na tom, že nebylo jeho záměrem zveřejnit žalobcovy osobní údaje, a žalobci se omluvil. Dále podotkl, že k žalobcově žádosti neeviduje žádný správní spis.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. V replice ze dne 20. 2. 2018 žalobce poznamenal, že žalovaný měl povinnost vést o jeho žádosti správní spis. Domníval se, že pochybení žalovaného při anonymizaci nebylo ojedinělé, nýbrž se jednalo o systémovou chybu. Žalovaný podle žalobce fakticky přiznal, že k nezákonnému zásahu došlo. Žalobce podotkl, že odstraněním jeho osobních údajů nedošlo k odstranění již vzniklé újmy, a proto trval na důvodnosti podané žaloby. Současně poukázal na preventivní, resp. výchovný účinek, aby se žalovaný do budoucna podobného jednání vyvaroval. Postup žalovaného považoval žalobce za nezákonný proto, že zveřejnil jeho osobní údaje, ačkoli nebyly shromážděny k tomuto účelu a ačkoli k tomu neměl žalobcův souhlas.

Ústní jednání soudu

6. K jednání soudu konanému dne 10. 6. 2020 se právní zástupce žalobce dostavil až 19 minut po jeho zahájení. Uvedl, že podle jeho názoru bylo prokázáno, že ke zveřejnění osobních údajů žalobce došlo. Pro podporu toho, že zveřejnění adresy může přispět k bližší identifikaci žalobce, poukázal právní zástupce žalobce na skutečnost, že v ulici „X“ v „X“ již od první republiky bydlí zejména příslušníci armády. Žalobce by tedy mohl být identifikován jako bývalý či současný příslušník armády. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce neprovádí činnost profesionálního zástupce, pouze v jednotlivých případech zastupuje účastníky ve správních řízeních, a přes tuto skutečnost si zaslouží ochranu svých osobních údajů. Pro dokreslení právní zástupce žalobce poznamenal, že on sám byl v minulosti terčem zveřejnění osobních údajů Statutárním městem Chomutov bez jeho souhlasu. Právní zástupce žalobce navrhl, aby soud určil, že výše popsany zásah byl nezákonný.
7. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání nerozporovala, že skutkový stav, který popisoval žalobce v žalobě, neboť předmětná listina byla skutečně zveřejněna na internetu tak, že za určitých okolností bylo možno začernění osobních údajů odstranit. Ihned po obdržení žaloby sjednal žalovaný nápravu a změnil způsob anonymizace elektronických dokumentů tak, aby k podobným případům nemohlo dojít.
8. Při jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením listin, které žalobce připojil k žalobě (žádost o informace obsahující žalobcovy osobní údaje v začerněné verzi a ve verzi s odstraněným začerněním, printscreen zveřejněné žádosti o informace ve výsledcích vyhledávače Google a dva printscreeny zveřejnění žádosti o informace na webových stránkách města Ústěku).

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
10. Ze spisové dokumentace předložené žalovaným vyplynulo, že žalobce podal dne 6. 6. 2016 žádost o poskytnutí informací týkajících se uchovávání zpráv z datové schránky a žalovaným používaného systému spisové služby; žádost byla podána elektronicky prostřednictvím e-mailu. Žalovaný na tuto žádost odpověděl přípisem ze dne 13. 6. 2016, ve kterém požadované informace poskytl.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Z provedeného dokazování čtením žalobcem předložených listin vyplynulo, že žalovaný dne 14. 6. 2016 zveřejnil na webových stránkách www.mesto-ustek.cz odpověď na žalobcovu výše specifikovanou žádost o informace včetně vlastní žádosti, ve které byly začerněny žalobcovy osobní údaje (jméno, příjmení, datum narození, fyzická a e-mailová adresa). Tyto skutečnosti ostatně nebyly mezi účastníky řízení spornými stejně jako fakt, že zakrytí (začernění) žalobcových osobních údajů v předmětné zveřejněné žádosti o informace bylo možno v příslušném programu odstranit. V této souvislosti soud poznamenává, že se nejednalo o žádost o informace ze dne 7. 4. 2016, jak tvrdil žalobce v žalobě, nýbrž o nedatovanou žádost o informace, která byla podle obsahu spisové dokumentace podána dne 6. 6. 2016. Soud proto k identifikaci předmětné žádosti použil namísto neprokázaného data jejího sepsání (7. 4. 2016) prokázané datum jejího zveřejnění žalovaným (14. 6. 2016).
13. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „[i]nformace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Citované ustanovení odkazuje na § 10 zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého „[p]ři zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.“ Tyto povinnosti se přitom vztahují i na zveřejňování poskytnutých informací v režimu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
14. Při svých úvahách o zákonnosti postupu žalovaného vycházel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47, dostupného na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou zákonnosti zveřejnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobních údajů žadatele o informace povinným subjektem v rámci zveřejňování poskytnutých informací podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z citovaného rozsudku mimo jiné vyplývá, že při posouzení možného zásahu způsobeného zveřejněním osobních údajů povinným subjektem je nutné vzít v úvahu, zda osoba v daném řízení vystupuje jako soukromá osoba, či zda vystupuje jako osoba, která žádost o informaci podala v rámci své podnikatelské činnosti, a tedy zda vystupuje vůči povinnému subjektu jako „svého druhu profesionál“. Taková osoba pak musí strpět nižší míru anonymizace svých osobních údajů.

15. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: *„I bez provedených důkazů je však možno konstatovat, že samotným uvedením na první pohled běžného jména a příjmení ve spojení s neupřesněnou vazbou na hlavní město Praha není osoba stěžovatele jednoznačně identifikována. V kombinaci s kontextem zveřejňovaného rozhodnutí je však identifikována ve svém postavení „svého druhu profesionála“, neboť jak krajský soud konstatoval a věděl z úřední činnosti, vystupuje jako zmocněnec v celé řadě obdobných případů. Jinak řečeno, jakkoli v tomto případě, na rozdíl od rozsudku č. j. 9 As 198/2018-37, patrně není možno stěžovatele jednoznačně ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou s konkrétní adresou pobytu a datem narození, lze jej identifikovat a propojit s ostatními aktivitami „obecného zmocněnce Ing. M. J.“, který opakovaně zastupuje řidiče obviněné z dopravních přestupků. V této jeho roli „svého druhu profesionála“ však je již na straně jedné identifikovatelný, na straně druhé zde již musí strpět, že jeho jméno není anonymizováno při postupu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Není zde totiž ve hře ochrana jeho soukromí, již se dovolával v replice k vyjádření žalovaného, neboť na něj v této roli dopadá právní názor vyslovený rozsudku č. j. 9 As 429/2018-35.“*
16. V projednávané věci žalobce podal žádost o informace týkající se uchovávání zpráv z datové schránky a žalovaným používaného systému spisové služby. Z takto formulované žádosti nevyplývá, že by se měla vztahovat ke konkrétním jednáním žalobce či ke konkrétním správním řízením, a proto má soud za to, že žalobce požadované informace nechtěl získat pro svou osobní potřebu, resp. pro soukromé účely, nýbrž pro své podnikatelské aktivity. K tomuto závěru soud dospěl také proto, že osoba žalobce je mu známa z úřední činnosti, a to zejména ze soudních sporů týkajících se přezkumu rozhodnutí správních orgánů o spáchání dopravních přestupků, v nichž žalobce zabezpečuje osobám obviněným z těchto přestupků zastoupení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2020, č. j. 9 As 283/2018-32, nebo ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019-48, a rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 4. 2020, č. j. 15 A 17/2019-24, ze dne 12. 2. 2020, č. j. 15 A 164/2018-24, ze dne 29. 5. 2018, č. j. 15 A 92/2016-23, ze dne 25. 4. 2018, č. j. 15 A 132/2015-37, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 15 A 104/2016-28, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Předmět žalobcovy podnikatelské činnosti tak zjevně koresponduje s obsahem podané žádosti o informace, když se žalobce dotazoval na uchovávání zpráv z datové schránky a na systém spisové služby, což se týká též řízení ve věcech dopravních přestupků. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud přistupoval k žalobci jako k osobě podnikatele – profesionála. Žalobcovy výhrady k tomuto závěru pokládá soud za zcela nemístné a vyvrácené již výše uvedenými příklady správních řízení, v nichž žalobce zastupoval jejich účastníky.
17. Jakkoli je u podnikatelů – profesionálů do jisté míry oslabena ochrana osobních údajů, soud považuje za nezbytné trvat na ochraně těch jejich osobních údajů, které se nevztahují k jejich podnikání. Každý podnikatel by měl podle názoru soudu strpět neprovedení anonymizace svého jména, příjmení, adresy sídla či místa podnikání a e-mailové adresy, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neboť tyto údaje běžně ve spojitosti se svým podnikáním používá. V tomto směru soud koriguje své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 4. 3. 2020, č. j. 15 A 215/2018-36, dostupném na www.nssoud.cz, v němž nevycházel z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobcovy úvahy, že z adresy jeho bydliště či sídla lze dovodit jeho příslušnost k armádě, považuje zdejší soud za spekulaci, která nemá žádnou souvislost s projednávanou věcí. Soud však zdůrazňuje, že oproti výše uvedeným osobním údajům souvisejícím s podnikáním zcela jiná situace nastává u data narození, které s podnikáním nijak nesouvisí, a proto by mělo být důsledně chráněno – anonymizováno i v případě podnikatelů – profesionálů.

18. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „... *zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věci souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, nebo ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, publ. pod č. 1844/2009 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).
19. Zdejší soud si je vědom snahy žalovaného o anonymizaci žalobcových osobních údajů, k jejichž zveřejnění nedal žalobce souhlas, nicméně tato anonymizace nebyla provedena řádně, neboť nebyla nevratná, a kdokoli tak mohl žalobcovy osobní údaje ze zveřejněného dokumentu získat (např. odstraněním začernění). Žalovaný tudíž podle názoru soudu při zveřejnění předmětné žádosti o informace nepřijal taková opatření, která by dostatečně zabezpečila žalobcovy osobní údaje a ochránila je před případným neoprávněným či protiprávním zpracováním, resp. před zpracováním zasahujícím do žalobcova práva na ochranu jeho soukromého a osobního života. V tomto ohledu pokládá soud za klíčové, že zveřejněné osobní údaje zahrnovaly kromě jména, příjmení, fyzické a e-mailové adresy také datum žalobcova narození, tedy osobní údaj, jehož zveřejnění nelze tolerovat ani v případě podnikatele – profesionála.
20. Soud je toho názoru, že žalovaný nedostál své povinnosti stanovené v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, a proto konstatuje, že výše popsany postup představoval nezákonný zásah do práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s., konkrétně do žalobcova práva na informační sebeurčení zaručeného v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
21. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci, spočívající ve zveřejnění jeho jména, příjmení, fyzické a e-mailové adresy společně s datem žalobcova narození, byl nezákonný. Na rozdíl od žalobce soud nepoužil označení „adresa trvalého pobytu a bydliště“, neboť nebylo prokázáno, že jde o žalobcovo bydliště a místo jeho trvalého pobytu.
22. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho právního zástupce a návrhu na úplnou anonymizaci těchto údajů na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že uvedený požadavek jde nad rámec žalobních bodů, a tedy i přezkumnou činnost soudu.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 953,93 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 10. 6. 2020 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět (celkem 159,2 km) ve výši 953,93 Kč a z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. června 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.